

Antallet af Købmænd og anvise dem hver et Distrikt, som det sker med Apotekere. Idet man med en i almindelige Udtryk affattet Lov som den foreliggende tager Sigte paa et Misbrug, vil man let kunne ramme en legitim Brug, saa meget mere som Former for Reklame og Konkurrence, der i een Branche almindeligt anses for forkastelige, i en anden Branche ville kunne anses for fuldt tilladelige. Derfor vil i mange Tilfælde kollegial Selvhjælp være lige saa virksomhedsfuld og mere paa sin Plads end Lovbestemmelser, hvis Rækkevidde ikke let kan overses.

Paa den anden Side tør det ikke paastaas, at de Klager, der ere rejste fra Handelsstandens Side, ere uden Berettigelse, og at en Lovgivning paa disse Omraader ikke i et vist Omfang skulde være paakrævet. Men det bør forlanges af en saadan Lovgivning, dels at den ikke paalægger Handelslivet utaaelige Baand, dels at den ikke (hvad det foreliggende Udkast ikke kan siges fri for) paa næsten revolutionær Vis stempler Handlinger, der efter gængs Opfattelse anses for fuldt ud lovlige og honnette, som „uhæderlige“, blot fordi de tages i Reklamens eller Konkurrencens Tjeneste, hvorved man i Stedet for at fremme Retsbevidstheden blot opnaar at forvirre Begreberne om, hvad der er Ret og Uret.

Ud fra disse almindelige Synspunkter skulle vi gaa over til en Omtale af de enkelte Paragraffer i Udkastet.

§ 1.

Skønt man principielt ikke kan have noget at indvende imod, at falsk Reklame søges forhindret, turde den her opregnede Eksemplifikation dog være ret betænkelig.

Fra Arilds Tid har Købmanden f. Eks. haft et Prærogativ, der i det juridiske Sprog sædvanligt kaldes „overdreven Anprisning af Varer“. Dette bør, som Motiverne ogsaa indrømme, ikke rammes af Loven, men det ses dog ikke rettere, end at Udtrykket „urigtige Angivelser... om Beskaffenheden af... Varer“ netop forbyder den sædvanlige pralende Reklamering som „N. N.s Margarine er den bedste“, „Prima Kvalitet“, „Ingen over, ingen ved Siden af N. N.s Sæbe“ o. l. Det samme gælder til Dels ogsaa Udtrykket „Prisansættelsen for Varer“. Hvad angaar Udtrykket „Størrelsen af Beholdningen“, maa bemærkes, at denne jo ifølge Sagens Natur, saa snart Salget er begyndt, saa godt som aldrig vil stemme med Annoncernes Angivelser, og at dernæst bortset herfra Størrelsen af Beholdningen ofte vil bero paa Kontrakter eller Aftaler mellem Fabrikant og Aftager, som ikke uden videre bør være tilgængelige for andre end de forretningsdrivende selv; som Følge heraf vil dette Forhold let kunne føre til uheldige Fortolkninger af Loven og til et Posekigeri, som kan virke yderst generende.

Det erkendes i Motiverne, at Betingelserne ere vagt formulerede, og at Skønnet over, om Strafbarhedsbetingelserne ere til Stede, overlades til Domstolene. Det er imidlertid vor Formening, at Borgerne af en Straffelov, der opererer med Bøder indtil 2,000 Kr. og eventuelt (i Gentagelsestilfælde) simpelt Fængsel indtil 6 Maaneder, bør kunne forlange klarere Besked om, hvilke Handlinger der er strafbare og hvilke ikke. At lægge en saadan saa at sige Hals- og Haandsret i Haanden paa Domstolene er ikke uden Betænkelighed, saa meget mere som man ikke altid kan gaa ud fra, at der hos disse findes den fulde købmandsmæssige Forstaaelse af de her henhørende Forhold.

Under disse Omstændigheder tillade vi os at foreslaa, at Lovens § 1 formuleres som en simpel Udvidelse af Loven af 27. April 1894 om Straf for urigtige Varebetegnelser § 1, saaledes at de der nævnte urigtige Angivelser paa Varer eller Etiketter ogsaa gøres strafbare, naar de fremsættes under Form af Reklame.

§ 2.

Lignende Bemærkninger som ovenfor anført gælde denne Paragraf, der i Henhold hertil bør føres tilbage til sin oprindelige Form i Loven af 27. April 1894 § 1.

§§ 4 og 10.

§ 4 bør rettest behandles i Forbindelse med § 10.

I § 4 siges, at offentlige Bekendtgørelser om „Udsalg, der have en fremskyndet Afhændelse af Varer til Formaal“ skulle angive de Grunde, der have foranlediget